

Гео Милев
Септември

Когато в полунощ от седмия етаж разтвори душния прозорец високо над града — в безкрайността на здрачните кръгозори трептят разеяни безбройни светлини — прозорци, витрини, фенери, — градът лежи като огромна хилядоглава, хилядоока хидра, която един ден внезапно ще се идправи страшна и свирепа: пред осветените прозорци с копринени завеси, над безгрижните покриви, под които екнат акорди на пиано, оркестри, грамофони, изтягат се тлъсти бедра в гладко изгладени панталони по меки плюшени фотьойли, отоманки — върху обкичени с книжни цветя естради извиват се женски нозе, позабулени с прозрачни роклички от тюл, люлеят се посред шампанско разголени гърди пред груби погледи, размътени от похот.

О свирепа хидра на разплата, хилядоглава, хилядоока с безбройните светлини на нощния град, очакващ дванайсетия час.

Далече, из утробата на черни облаци, се ражда кървава луна.